ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση



Γράφουν οι: **Δροσόπουλος Άρης, Ζησιμόπουλος Γιάννης, Παλιός Αποστόλης**

Οι εκλογές της 20ης Σεπτέμβρη γίνονται στον απόηχο του δημοψηφίσματος. Το τελευταίο σηματοδότησε το πρώτο διακριτό ρήγμα στο βασικό ιδεολόγημα της αστικής τάξης και του κεφαλαίου τα τελευταία 35 χρόνια: την Ευρωπαϊκή Ένωση.

Στο – έτσι και αλλιώς – αντιφατικό 62% του ΟΧΙ υπάρχει η «κοινωνική πρώτη ύλη» ενός νέου ριζοσπαστισμού που αναδύεται στα συντρίμμια της μνημονιακής πενταετίας και της ήττας του εργατικού κινήματος.

Σε αυτές τις συνθήκες όλα τα αστικά – διαχειριστικά κόμματα κατέρχονται στις εκλογές με πλήρη συνείδηση της απαξίωσης του υπάρχοντος πολιτικού συστήματος. Προσαρμοσμένα σε αυτή τη νέα πραγματικότητα υιοθετούν συνειδητά την τακτική των εκλογικών συνεργασιών και των μεγάλων κοινοβουλευτικών συνασπισμών, προκειμένου να διατηρήσουν την πάντα αναγκαία για την καπιταλιστική ανάπτυξη πολιτική σταθερότητα. Σε αυτή την κατεύθυνση ο ΣΥΡΙΖΑ έδωσε ήδη δείγματα γραφής με την προώθηση της «οικουμενικής» ψήφισης των μνημονίων. Στην ίδια γραμμή όλα τα υπόλοιπα κόμματα ΝΔ – ΠΑΣΟΚ – ΠΟΤΑΜΙ.

Απόρροια της απαξίωσης του πολιτικού συστήματος είναι και η στροφή μερίδας πολιτών σε κόμματα «τρολ» όπως η Ένωση Κεντρώων αλλά και η σχετικά σταθερή υποστήριξη της Χρυσής Αυγής. Ο φόβος για την περεταίρω ενίσχυση της ακροδεξιάς αποτελεί αυτοεκπληρούμενη προφητεία στο έδαφος της αδυναμίας διαχωρισμού (και σε ορισμένες περιπτώσεις ταύτισης) των κομμάτων της παραδοσιακής αριστεράς με το αστικό πολιτικό σύστημα. Δεν αρκεί ένα καμπανιακού τύπου μέτωπο στο φασισμό, αποκομμένο από την ίδια τη δράση του εργατικού κινήματος και την ανάπτυξη δομών αλληλεγγύης.

Το ΚΚΕ, ιδιαίτερα με τη στάση του στο δημοψήφισμα, αποδεικνύει για άλλη μια φορά την αδυναμία του να συμβάλλει στην ανάπτυξη αγώνων της εργατικής τάξης. Αυτό δεν είναι

αποτέλεσμα του σεχταρισμού του αλλά αυτού που βρίσκεται πίσω από τον σεχταρισμό του: στην αντίληψη που το ίδιο έχει για το πολιτικό και κοινωνικό υποκείμενο της κοινωνικής αλλαγής, αντίληψη που το οδηγεί ακόμα και σε υποτίμηση της τακτικής.

Η ΛΑ.Ε, το κόμμα που δημιουργήθηκε με κορμό την αριστερή πλατφόρμα του ΣΥΡΙΖΑ προβάλλεται από εκπροσώπους της αλλά και από συντρόφους (σεβαστούς για του αγώνες τους) που προσχώρησαν σε αυτή, ως έκφραση του ενιαίου μετώπου σε αυτές τις συνθήκες. Κατά τη γνώμη μας πρόκειται για μόρφωμα «καρικατούρα ενιαίου μετώπου». Και αυτό για σειρά από λόγους μεταξύ των οποίων είναι: α) η απουσία της βασικής προϋπόθεσης συγκρότησης και ανάπτυξης του ενιαίου εργατικού μετώπου, δηλαδή, η ύπαρξη συγκροτημένου και σύγχρονου επαναστατικού κομμουνιστικού κόμματος που απεγκλωβίζει – πείθει – στρατεύει στην υπόθεση της επαναστατικής αλλαγής της κοινωνίας , και ως συνέπεια αυτού β) η καθολική ηγεμονία μιας στείρας αντινεοφιλελεύθερης (και άρα) κενσϋανής πολιτικής άλλου δρόμου καπιταλιστικής ανάπτυξης με εθνικό νόμισμα, χωρίς επαναστατική στρατηγική, γ) η αντιδημοκρατική και από τα πάνω (κατά βάση εκλογική) συγκρότησή της, δ) η απουσία σύνδεσης με υπαρκτά και συγκροτημένα τμήματα του κινήματος της εργατικής τάξης.

Γιατί πρέπει να στηριχθεί η εκλογική συνεργασία ΑΝΤΑΡΣΥΑ – ΕΕΚ – Ανένταχτοι Αριστεροί

Ο νέος κοινωνικός ριζοσπαστισμός που αναδείχθηκε από τη μάχη και το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος, είναι η υλική βάση για την ανάπτυξη ενός κινήματος ρήξης ικανού να αποσπά με τους αγώνες του νίκες και κατακτήσεις για την εργατική τάξη. Κυρίως, όμως, σε αυτόν τον νέο ριζοσπαστισμό υπάρχει το υλικό για την οικοδόμηση ενός νέου και ελπιδοφόρου κοινωνικού οράματος για την ενεργητική στράτευση της εργατικής τάξης (και υπό την ηγεμονία της) και των σύμμαχων (μη εκμεταλλευτικών) στρωμάτων της. Για την επαναστατική υπέρβαση του καπιταλισμού και τον κομμουνισμό.

Αυτή η υλική βάση μπορεί – κατά τη γνώμη μας – να γονιμοποιηθεί και να αναπτυχθεί. Είναι αναγκαία όμως – και στην ενότητά τους – τα εξής βήματα:

α) μια στιβαρή οριοθέτηση από τη σοσιαλδημοκρατία και το ρεφορμισμό. Οπότε χρειάζεται και μια αποτίμηση όλων των εγχειρημάτων (πρωτοβουλία αριστερών οικονομολόγων, αριστερό βήμα διαλόγου, επιτροπή αλήθειας του χρέους) τα οποία ηγεμονεύτηκαν από το ρεφορμισμό, τροφοδότησαν το ΣΥΡΙΖΑ και τώρα τη ΛΑ.Ε (εκ των συμμετεχόντων τους Βαλαβάνη, Λαπαβίτσας κ.ά.). Η κριτική (και αυτοκριτική) για όλα αυτά τα εγχειρήματα δεν

μπορεί να γίνει ούτε με όρους επιβεβαίωσης και αυταρέσκειας όσων εντόπιζαν εξ αρχής τις αδυναμίες τους αλλά ούτε και με όρους άρνησης αυτής της πραγματικότητας.

β)την ενιαιομετωπική τακτική. Ωστόσο, αυτή δεν μπορεί να είναι εργαλειακή και να εγκλωβίζεται στο σχήμα «φτιάχνω μέτωπα – μίνιμουμ και ηγεμονεύω εντός τους», ούτε και να αρνείται τη διαλεκτική της παράλληλης ανάπτυξης κόμματος και μετώπου. Η εμβάθυνση στο χαρακτήρα του «μεταβατικού προγράμματος» και ο σαφής προσδιορισμός των υποκείμενων υλοποίησής του, μπορούν να συμβάλλουν τα μέγιστα σε αυτή την κατεύθυνση.

γ) η συγκρότηση του σύγχρονου επαναστατικού κομμουνιστικού κόμματος. Είναι περισσότερο αναγκαίο από ποτέ να υπάρξει το κομμουνιστικό κόμμα του 21ου αιώνα αφήνοντας πίσω τη «παλιά σκουριά» του περασμένου αιώνα. Δεν μπορεί αυτό να είναι το αποτέλεσμα απλώς της αλλαγής ονόματος των ήδη υπαρχόντων μορφωμάτων – οργανώσεων – ομάδων, αλλά μιας υπέρβασής τους.

δ) η με οργανωμένο τρόπο ανάπτυξη και σε νέα θεμέλια της επαναστατικής θεωρίας και του πολιτισμού της εργατικής τάξης.

ε) η ανασυγκρότηση του ταξικού εργατικού κινήματος. Η μάχη για τη συσπείρωση των εργαζομένων στα συνδικάτα, για τη διατήρηση της συγκρότησής τους, για τη δημιουργία νέων, για τη συγκρότηση μορφωμάτων που εξυπηρετούν την οικοδόμηση δεσμών αλληλεγγύης εντός της τάξης, αποτελούν επίσης παράγοντες καθοριστικής σημασίας.

Στις 20 Σεπτέμβρη είναι αναγκαίο να στηριχθεί – ψηφιστεί ο εκλογικός συνδυασμός ΑΝΤΑΡΣΥΑ – ΕΕΚ – Ανένταχτοι αριστεροί, θεωρώντας πως όλες οι παραπάνω προϋποθέσεις υπάρχουν εν δυνάμει σε αυτόν. ΑΝΤΑΡΣΥΑ και ανταρσία και μέσα και έξω από το παραβάν.